

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 5

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

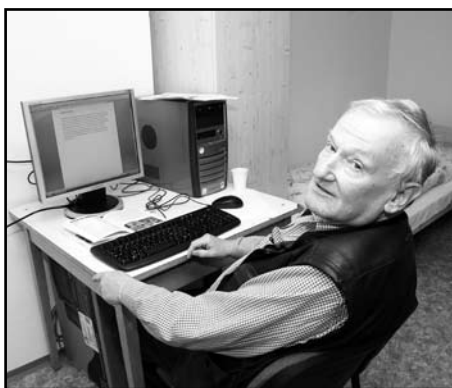
11. května 2008

SEDMNÁCTÁ TŘEBÍČ V OBRAZECH

Přehlídka čockou dvorního přehlídkového fotografa Iva Mičkala

Slavnostní zahájení s kašpárkem a ředitelem Divadelní Třebíče J. Dejlem

Velmi nezávislé pracoviště velmi nezávislého recenzenta Jana Císaře

V průběhu přehlídky nebylo zraněno žádné zvíře ani plyšák

Redaktor Zpravodaje A. Doležal se pečlivě připravuje na rozhovor

Janu Císařovi a Františku Zborníkovi v průběhu přehlídky vyrašila svatozář

Vládu nad divadelním barem převzala nová generace.

ŠTĚSTÍ KAŽDÝ NAJDE V JINÉM LEVELU ŽIVOTA

Rozhovor s režisérkou Hanou Jůzlovou a asistentkou režie Katchou Crhovou

Režisérku představení Knellerův letní tábor sice během rozhovoru trápil bolavý zub, ale odpovídat zvládla dokonale. Navíc jí v jednu chvíli přišla na pomoc Eskymačka a zároveň asistentka režie.

Co je to TotO?

H: No... To právě není nic. Pro každého nejspíš něco jiného. My jsme ten název vymysleli spontánně někdy před osmi lety, ale už vůbec nevíme proč. Asi nám to přišlo veselé.

Jedno z hlavních témat vašeho představení je sebevražda. Kdyby na to nedej bože přišlo a vy se rozhodla spáchat sebevraždu, jaký druh byste zvolila?

H: No, já bych si asi vyskočila někam do vzduchu.

Z představení je cítit až jakýsi „generační“ náhled na svět. Jak byste jej formulovala?

H: Nevím, jestli se dá říct, že generální. My spíš máme pocit, že hrajeme o naději. Doufám, že je to z představení vidět.

C: Já si myslím, že představení funguje v tom, že když si řeknu, jak různé

starší lidé na nás chodí, tak to oslovilo i lidi kolem dvacítky, nebo třeba moji mámu. Každý něco z toho, co tam je, zažil.

H: Je to taková cesta hledání osobního štěstí a každý člověk má svoji cestu, a protože se tito lidé ocitli na společném místě, tak asi měli nějaký společný důvod a podobné motivy. Takže tím víc mají možnost se sblížit a najít společnou naději skrz vzájemné setkávání.

Jste psaná i jako autorka volné adaptace. Přiznám se, že původní text neznám, jak moc jste do něj zasahovala?

H: Dost věcí jsem záměrně vyškrtala, protože v textu byla spousta politických motivů, a těch jsem se nechtěla moc dotýkat. Vytáhli jsme, co nás zajímalo nejvíc, a to je cesta lidí za štěstím. I s tím, že každý ho najde v jiném levelu života. S tímhle záměrem jsem to psala, aby z toho bylo cítit vysvobození. Jak to myslel Keret přesně nevím, ale celá povídka je napsaná ve velice optimistickém tónu. Tak doufám, že jsem na to při psaní nahlížela správně.

-ad-

Etgar Keret:

Knellerův letní tábor

TotO Divadlo Praha

režie: Hana Jůzlová

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Toto divadlo udělalo inscenaci dobře. Mohu si to nazvat i s „ležérností“ sobě vlastní. Chvillemi se mně vytrácela však souhra mezi herci v představení. Drhlo to.

Radvan Pácl, Praha

Ano, takhle si představuju moderní divadlo.

Petr Macek, Praha

„Hovory P“ pokračují, téma našeho zatím posledního cigaretového rozjímání s Pavlem Purkrábkem zaštitilo „temnější“ téma.

Jaký způsob sebevraždy by sis vybral?

Způsob přímo nevím, ale vím, co bych udělal, abych si tu sebevraždu nerozmyslel. Sedl bych si do parlamentního baru a poslouchal Michala Davida.

-ad-

PSYCHEDELICKÁ ROADMOVIE

TotO Divadlo Praha se inspirovalo povídkovou sbírkou *Létající Santini* izraelského spisovatele Etgara Kereta a ve volné adaptaci a režii Hany Jůzlové uvedlo inscenaci pod názvem *Knellerův letní Tábor*. Spolu s protagonistou příběhu Chaimem se ocitáme v jakémsi bizarně surreálném zázvěti či poloočistci, do něhož se dostávají sebevrazi. Sledujeme něco jako psychedelickou road movie, kdy Chajím při hledání Ergy potkává nejrůznější lidi, například Lihi, která se neúmyslně předávkovala, ale sebevraždu spáchat nechtěla (a také se v závěru může vrátit „zpět“). Na své cestě se Chajím dostává do ještě

bizarnějšího světa Giva, který jako král Mesiáš chce postoupit na „vyšší level“ a páchá sebevraždu podruhé. Ale důležitější než příběh je myšlenka, filozofie inscenace: nutně si klademe otázku, v kterém patře očistce jsme teď my. A že člověk tím, že spáchá sebevraždu, vlastně nikam neutěče. Takhle čteme inscenaci i přesto, že ne všechny naznačené motivy jsou dovedeny do čitelné pointy (například pes).

Inscenační celek funguje výborně metaforicky ve výtvarných prostředcích (např. využití plastových krabic, plastových rybiček, barva kostýmů...) i v hudební složce jak výběrem skladeb,

tak i jejich živou interpretací muzikálně dobře disponovaným kolektivem. Pokud jde o herecké výkony, pak při tvorbě typů jednotlivých figur vnímáme vědomou hereckou práci především u Luboše Tazmanna (Ari Galfand), Terezy Nvotové (Lihi) a Hanse Koubka (Kneller).

Chajím se nakonec setkává s Ergou (těhotnou, což divák zjistí až v závěru), ale přesto zůstává nadále sám. Ale navzdory tomu nepůsobí celek, který je bytostně dnešní, beznadějně, jak bývá dnes v podobných typech divadla zvykem. A to je rozhodně jedním ze sympatických rysů této inscenace.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Předposlední trebičský den jsme dopoledne už podruhé vstoupili do světa mrtvých – tentokrát do jakési sekce sebevrahů. Spolu s názvem hry – *Knellerův letní tábor* – bychom možná mohli mluvit i o jakémsi kampusu (nebo dokonce kempu) těch, kteří se dobrovolně rozloučili se svým životem. Nejspíše proto – jak nám to předkládá inscenace, jejíž literární předlohou byla povídková sbírka izraelského autora Edgara Kereta – že toužili po jiném, lepším světě. A ke svému překvapení zjistí, že se po smrti, na „onom světě“ nic nemění, všechno pokračuje dál jak v bytí pozemském. Kdybych se v tomto uvažování pustil tímto směrem, pak bych narazil na některé problémy, jež se v těchto souvislostech vynořují a o nichž by se dalo bádát a hloubat; dokonce i inscenaci klást otázky po její důslednosti i uspořádání jistých motivů a motivických linií.

Ale jsem přesvědčen, že to není zdaleka to nejdůležitější. Daleko podstatnější je způsob scénování, který zvolila autorka adaptace a režisérka Hana Jůzlová a v němž se zřejmě TotO Divadlo z Prahy cítí jako doma. Ten vstup do zázvěti – jak ostatně už víme z inscenace českolipské – znamená

přenos do jistého mýtopoetického světa, v němž reálné jevy přestávají předvádět pouze tuto naši zkušenostní realitu. Je to okamžitě o něčem jiném, co tuto naši zkušenost nutně přesahuje. Z estetického, uměleckého divadelního hlediska by se dalo hovořit o ozvláštnění, které jak víme je podstatou estetické, umělecké funkce. Scénický princip inscenace využil k velkému prospěchu samozřejmě a přirozeně této dvojí ozvlášťující polohy. Herci hrají všechny situace a postavy v rovině své životní reality, své zkušenosti: prezentují bez zábran sebe sama, vystupují uvolněně, zcela normálně a ten mýtopoetický prostor, v němž se jako zemřelí pohybují, je posouvá k tomu, co už je reprezentace – tedy divadelní realita, která označuje, pojmenovává realitu jinou. Na této bázi vzniká zvláštní složitá struktura této inscenace. Říkám-li zvláštní struktura, míním tím to, že zvolené a použité prostředky jsou jednoduché, ale díky onomu propojení zkušenostní reality a světa mýtopoetického – fiktivního – je prostor – a v něm existující věci – prostorem fantazie, prostorem výrazně nepravým, neskutečným, s nímž herci mohou provádět cokoli. Tato struktura se rozvíjí a projevuje

jako prostor neustále se proměňující, jehož smysl je dán tím, že s ním zacházejí a tak si jej přizpůsobují ti, kdo v něm existují jako naši současníci, jako mrtví a samozřejmě jako herci. Je to prostor, v němž se vyjevuje jejich bytí, protože oni si jej nesou v sobě a bez něj by nebyli. Totéž platí o hudbě. Ať už je reprodukována nebo ji hrají sami herci je zase vždycky zhmotněním jejich bytí, z nejrůznějších aspektů je nasvěcuje, ale také se skrze ně utváří, protože je opět jejich uskutečněním: jako postav inscenace i jako herců.

A tak se v této jednotné protikladnosti zdvihá existence lidí, kteří vstoupili do říše dobrovolně smrti, aby našli cosi jiného a zjišťují, že všechno, co prožívali jako živí, pokračuje. Smrt nic neřeší. Oni sami jsou zodpovědní za své bytí. Je to zjištění, které je stejně dvojlomné jako je v těch svých dvou rovinách inscenace: může být pesimistické i optimistické. Ale ať už se rozhodneme pro cokoli, faktem je, že tahle inscenace není díky této trvalé přítomné a určující dvojlomnosti rozhodně obyčejnou záležitostí divadelního standardu.

Jan Císař

UKÁZALI JSME, ŽE TO JDE, I KDYŽ JE NĚKDO TĚHOTNÝ

Rozhovor s herečkou a spoluautorkou Gabrielou Šťastnou

Jak vaše autorské představení vzniklo?

Vzniklo skutečně tak, jak jsme říkali na forbíně. Přišla za námi Alenka, že je těhotná a že nemůže hrát divadlo, tak jsme napsali tuhle hru ze života, kde hraje i těhotná žena. Takže ji můžeme hrát pořád, ať bude těhotná kterákoli z nás. Původně to byl happening pro kamarády. My jsme jim ukázali, že to jde, i když člověk je těhotný.

Není možné se nezeptat do jaké míry je to představení autobiografické? Nakolik hrajete sami sebe?

Všechny postavy jsou smyšlené... Ale samozřejmě jsou tam rysy, které vycházejí z buď z nás samotných nebo jsou obrazem našich kamarádů. Autobiografické to není, ale ze života to je. Je to okoukané z okolí.

Chystáte nějaký další autorský projekt?

Chystáme. Bude to crazy komedie, jejíž pracovní název je Božský Karel a měla by být pravděpodobně k zhlédnutí někdy koncem října nebo počátkem listopadu, v Turnově v Městském divadle.

Opět ženské téma?

Téma bude opět ryze ženské, vzhledem k tomu, že jsme čtyři ženské, teď jsme přibrali ještě pátou - jednu z našich dcer. A bude se to tentokrát odehrávat v porodnici. A víc bych zatím radši neprozrazovala.

Na závěr...

Je to tu moc příjemné, protože je to opravdu hezky zorganizované. Všechno funguje tak jak má, tak jsme mile překvapení. A uvidíme, co se teď dozvíme od poroty... *-jb-*

Nakafráno Turnov:

Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě

Nakafráno Turnov

režie: Nakafráno Turnov

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Výborná zpověď, které scházel pouze větší kontakt s kolemdoucími.

Petr Macek, Praha

Příjemná seznamka na obou stranách. Děkuji. Určité formální nedostatky však nemohly zastínit chuť o sobě tak to hrát. Nálada inscenace stojí za povšimnutí.

Radvan Pácl, Praha

OHLASY BEZ TVÁŘE

- Já jsem v divadle hrozně dlouho nebyl. Byla to pro mě příjemná změna. Moc se mi to líbilo.

- Mně tam chyběla nějaká výrazná pointa, že jsem tam nenašla něco, čeho bych se mohla chytit. Ale jinak se mi to líbilo. Moc zajímavé tím, že tam byli jenom čtyři postavy. A ještě ty přestavby a změny mezi jednotlivými scénami jsou takové surové, nebylo tam nic, co by mi výrazně předělovalo jednotlivé scény

- Bylo to vtipné, bylo to zajímavé. Pořád jsme to sledovali, udrželi pozorost. Super.

SEX V MALOMĚSTĚ

Členky DS Nakafráno z Turnova nám před začátkem svého představení Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě sdělily, že neměly žádné jiné ambice, než pobavit přátele a umožnit hraní divadla i jedné těhotné čence souboru. Společný autorský vklad se pak stal základem toho, co jsme včera viděli. Ženy nám chtěly říci, být stylizovaně, něco o sobě, ze svého života. Trochu to připomíná televizní seriál Sex ve městě, v němž ženy rovněž řeší své problémy. Vysněná cesta do Paříže zase poněkud evokuje Čechovovy Tři sestry. Turnovské představení je ale založeno

především na slovním ping pongu (někoho pobaví více, někoho méně) a ne na vývoji postav a situací. Každá postava si nese svůj přesný typ a zřetelné zaměření, ale v závěru inscenace nezaznamenáme žádný vývoj, respektive je nám řečeno, k jaké změně u každé ženy došlo, ale příčiny a proces těchto změn se k nám už nedostává. Mezi jednotlivá setkání žen v kavárně je pak vždy vložen sen jedné z nich. Tyto sny se mohly stát zajímavým ozvláštňením celku a je z nich zřejmá snaha o nadsázku, ale bohužel jejich realizace nebyla příliš obratná.

V okamžiku, kdy se ženy vydávají na výlet, hrají v hledišti, mezi diváky. Jejich produkci tato divácká blízkost svědčí nejlépe. Vůbec nebylo šťastné situovat inscenaci na jeviště, protože pak všechny nepřesnosti a neobratnosti vyniknou. V komorním prostředí, mezi diváky, mohla určitě vynít lépe. Protože je v podstatě tím, co ženy přiznaly v úvodu: jen takovou besídkou pro pobavení přátel. Jen takovým příjemným setkáním a přesně tak působilo i v Třebíči. Nic víc, ale také nic méně.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Odpolední představení by mohlo vlastně být – i když jistě zcela odjinud a na naprosto jiném základě – pokračováním některých témat, jež začalo představení dopolední. Máme samozřejmě už dost pojmů, kterými si můžeme toto představení souboru Nakafráno z Turnova pojmenovat; začít můžeme autorským divadlem – ostatně soubor se sám v programu pojmenovává jako autorský ženský kolektiv a vzhledem k tomu jak pracuje s publikem – od přímého oslovení, až po hudebně-pěvecké-pohybová čísla – by se dalo mluvit i o turnovském ženském text-appealu. Jenže ty půvabné, roztomilé, vtipné neexhibující a zcela přirozené dámy nastolují otázku jak dostat na jeviště nezakreslené a tvrdě autentickou životní zkušenost. Až dotud jsem se slovu autentický vyhýbal, neboť si myslím, že už je hodně vyprázdněné. Ale nedá se nic

dělat; jestli tím rozumíme věrohodnost, jež ukazuje fakta, skutečnost, takovou jaká je, stojící na životních originálech, tak je ta autentičnost na místě. A to platí pro to turnovské představení s názvem Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě. Ty čtyři autorky nedělají nic jiného, než že scénují sebe samotné, s minimem – minimem okrajovým a zanedbatelným – divadelních prostředků, jež jsou spíše pro zpestření a oddech. Můžeme zkoumat, zda to sebescénování – tedy jistý princip předvádění, jež za určitých okolností otevírá dveře k herectví – sděluje příhody skutečné nebo naopak vymyšlené. Ale v tom opravdu není jádro pudla. To je v tom, že realita všedního, každodenního, obyčejného života se dere na jeviště.

A teď co s tím? Činohra v tradičním pojetí to není, dokonce i divadelnost by se dala zpochybnit. Ale na druhé

straně: ten trend předvést divadlem obyčejnost, všednost i zábavnost a poutavost žití se přehlédnout nedá. Uvedu jediný příklad, že dnešní divadlo se v jednom svém proudu ubírá tudy: viděl jsem před několika dny ve Vídni inscenaci slavné Ariany Mnouchkinové, které se opírá o vzpomínky herců, velmi jednoduché, ale mající pro jejich život důležitý význam. Není tu příběh, často tu nejsou dramatické situace, někdy ani ne dialog, jen gesto, pohyb, postoj. A hodně, hodně reálných věcí, dávní naturalisté by měli ohromnou radost. A všechno má jediný cíl: učinit sám život v jeho mnohotvárné prosté všednosti smyslem divadla. Víím, že turnovské dámy nejsou slavná francouzská režisérka. Ale ten trend, jenž se vzpírá divadelnosti budované na fikci nelze jen tak přejít.

Jan Císař

JE TO SPÍŠ REVUE...

Rozhovor s herečkou a vedoucí souboru Renatou Švrčkovou

Obligátní otázka, jak inscenace vznikla a co vás vedlo k tomuto textu?

Našel ho náš dramaturg, Petr Nýdrle. Chtěli jsme dělat kabaret nebo revue, tak se hledal text, který by dramaturgicky zapadal do repertoáru našeho divadla. Tak padla volba na Horkou linku.

Do jaké míry má vaše představení pevný tvar a do jaké míry je improvizované?

Dneska jste viděli představení, kdy jsme měli jiného muzikanta. Je pravda, že představení má samozřejmě pevnou kostru, ale ta okamžitá improvizace je tak třicet procent z inscenace. Je daný pevný text originálu plus naše úpravy, které jsme si dodali a které jsou fixní... a pak ta improvizace...

Jak jste pracovali při zkoušení, jak vznikala samotná inscenace?

Zkoušelo se po obrazech, protože jsme tam každý za několik postav. Ta inscenace se nazkoušela během měsíce. A bylo to strašně příjemné zkoušení. Bavilo nás neuvěřitelným způsobem a bylo velmi hravé a z části tam samozřejmě byly i improvizace.

Jak jste dnes vnímali publikum?

Bylo strašně fajn, byli jsme rádi, že jsou tam mladí lidé a že se baví a že s inscenací jdou. My doma hráváme tuto inscenaci na komorním sále, kdy máme stolečky s židličkami a diváci si dají třeba víno, kávu. Není to představení, je to opravdu spíš revue. A takhle uvolněně bylo myšleno od počátku. Ale publikum bylo dnes opravdu super.

A na závěr...?

Je zajímavé, že se nám vždycky na zájezdy, přehlídky a festivaly stane, že vždycky jeden nebo oba dva muzikanti se nám někde zaseknou. Takže jsme snad ještě jeden jediný zájezd neodehráli v plné muzikantské palbě. Takže vždycky představení začínáme sdělením, že máme jiného muzikanta...

-jb-

P. Pavlac a S. Ferancová:

Horká linka

Malá scéna Zlín

režie: Petr Nýdrle

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Má to své mouchy. Kdo nemá. Jinak moc dobrý. Energie soubory je silná.

Radvan Pácl, Praha

OHLASY BEZ TVÁŘE

- Bylo to pěkný, líbila se mi ta realita. Na to, že jsou takový mladý, tak to bylo bezva. Vybrali jsme si dobře.

- Docela dobrý... byl to trochu jiný žánr, než se líbí mně, ale myslím si, že zvládnutí toho žánru bylo dobrý.

- Líbili se nám, byli talentovaní. Hlavně ti dva, ta rezavá s tím vysokým. Ti se nám moc líbili.

- Mně se to líbilo, protože já jsem takový ztřeštěný puberták. Tak to bylo akorát pro mě. Představení bylo pěkné.

- Mně to přišlo docela prvoplánové. Taková „hned-komika“. Mně se to moc nelíbilo. Na konci už to bylo lepší, ale začátek se mi moc nelíbil.

- Bylo pěkné, jak i trochu improvizovali. Mně se to líbilo.

NE ZCELA VYDAŘENÁ REVUE

Malá scéna Zlín přivezla „zábavnou revue o strastech a slastech s láskou a sexem“, jak píší v programové brožuře. Text slovenských autorů Petera Pavlace a Soni Ferancové je psán jako talkshow, v níž na základě dopisů lidí radí lékař za pomoci figurantů, jak situace řešit. Hra má svůj oblouk v tom, že začíná řešením problému nácitilých a končí u manželského stereotypu. Předepsaná hudba má jednotlivé příběhy zřejmě ironizovat.

V inscenaci Malé scény je ale téměř všechno jinak. Celek se rozpadá do

jednotlivostí – jistě by bylo záhodno ho inscenačně zpřehlednit, aby se divák lépe orientoval v rozložení postav a pointách jednotlivých situací. Autoři předlohy píší, že se inscenátoři nemusejí přesně držet textu a mohou improvizovat, což zlátní děláji. Bohužel i to přispívá k nekompaktnosti celku. V hereckých výrazových prostředcích je pak bohužel vesměs využita nejjednodušší a nejprimitivnější karikatura, kdy je všechno děláno anekdoticky, jako kdyby důležitější bylo za každou cenu rozesmát diváka, než obsah

toho, co hrají. Ale i anekdota přece musí mít přesnou pointu, a té se bohužel ani jednotlivým etudám ani celku nedostává. Také hudba v této inscenaci působí estrádně a celek nikterak neposouvá či nepovyšuje.

Je jistě divácky vděčné udělat divadlo zábavné, bulvární, kabaretní či revuální. Ale i tento druh tzv. „pokleslé“ produkce (což není myšleno pejorativně) lze dělat na kvalitní úrovni. Malému divadlu se to v případě Horké linky nepodařilo.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Večer jsem si stále vzpomínal na slogan, jenž byl v době mého dětství hojně používán: Koupila jsem husu, tak nevím. Nejprve byl význam tohoto rčení doslovný; znamenalo to, že nákup husy je vždycky nejasná záležitost, že ten pták může být na povrchu huj a vespod fuj. Pak se význam rozšířil; označoval jakoukoliv skutečnost, která vypadala tak a potom zase jinak, dobře i špatně, skvěle i zle a vyjadřoval trvalou nejistotu, jak na tom vlastně jsme. A tak jsem celou dobu takto přemítal, jak je to s tím představením Malé scény ze Zlína, které se jmenuje Horká linka a jako autoři literární předlohy jsou uvedeni Peter Pavlac a Soňa Ferencová. Půjdu-li rovnou in medias res, pak jsem se stále ptal, zda ta nepokrytě hrubozrnná, laciná, šmirác-

ko-estrádní podoba byla důsledně prosazovaným a realizovaným záměrem, nebo zda se ty až primitivně drastické formy komiky vymkly svým tvůrcům z ruky a řítí se jako neřízená střela přes rampu. Na konec jsem se kvůli dvěma lahvím piva, které stály na pianinu rozhodl, že jde o cílevědomě a až do hořkých konců prováděnou koncepci. Neboť jsem si řekl, že přece by se tak otevřeně a neukázněně nepilo při představení pivo. Zkrátka a dobře: to všechno, co na mne dopadalo jako drsně pivní žertování skutečně – alespoň tak soudím – mělo jako drsně pivní žertování vypadat. Neboť se tím zřejmě mělo dostat výsměchu tomu, jak tato doba zachází se sexem ve všech možných rovinách a podobách – od televizních reklam počínaje a všelijá-

kými radami konče. A možná i tomu jak se tato životní oblast takto vyprazdňuje a stává se předmětem nezakryté a o to drsnější komerce. Je pravda, že i přes toto rozhodnutí chápat celé představení takto, jsem si občas říkal, jestli by tato snaha být tak neohrabaně agresivní podívanou, přec jen neměla mít občas nějaký nadhled elegantnějšího švihy. Ale pak jsem si zase řekl: Asi ne, mají pravdu, když už tak už, ať všichni na vlastní kůži ucítíme co toto nadužívání sexu na veřejnosti a pro veřejnost znamená. A ocenil jsem, že zlátní se v ničem nedali zmást a nastoupenou cestu ničím nepřikrášlili a nezměnili.

I když ten slogan o huse se ve mně kdesi pořád ozývá.

Jan Císař

SEMINÁŘE A DÍLNY JIRÁSKOVA HRONOVA 2008

Program 78. Jiráskova Hronova, co se inscenací týče, se právě rýsuje na probíhajících druhových divadelních přehlídkách a definitivně bude stanoven až počátkem července. Složení seminářů a dílen, které jsou nedílnou součástí hronovského festivalu, je však známé již dnes. Chcete-li navštívit letošní Jiráskův Hronov a prožít jej aktivně ve společnosti lidí spřízněných zájmem o divadlo, vezměte do rukou tužku a diář, zatrhněte si v něm 31. 7.–9. 8. 2008 a připojte heslo: Klub (nejen) mladých divadelníků JH.

Klub bude i letos příležitostí k získání či rozšíření základních poznatků o divadle a dovedností potřebných k vlastnímu divadelnímu tvoření. Potřebných vědomostí z oblasti dramaturgie lze dojít v semináři s označením DRH. Režisérských poznatků a dovedností se lze dobat především v seminářích D, DRH, H, K a S. Pro začínající divadelníky budou nejvhodnější semináře A, I a J. Pro ty, co mají za sebou už nějakou hereckou zkušenost, pak semináře D, G, N, T a TaP. Pro zájemce o inscenování poezie je připraven seminář P. Inspiraci pro autorskou divadelní tvořivost naleznete předně v semináři T, pro práci s divadelní maskou v semináři M, jak si poradit s hudbou v divadelní inscenaci zprostředkuje seminář H. Tanečních a pohybových divadelních dovedností lze dosáhnout zejména v seminářích G, N a TaP.

Umění žongléřskému je věnován seminář Ž. Nebudou chybět Problémové kluby, diskuzní kluby a rozborové semináře volně přístupné všem návštěvníkům Jiráskova Hronova.

Co se skrývá pod jednotlivými písmeny označujícími hronovské semináře a dílny, kdo jsou jejich lektoři, jaká je jejich organizace a denní program, co vás to bude stát a co je třeba udělat proto, aby s vámi organizátoři počítali, naleznete v Propozicích Klubu (nejen) mladých divadelníků 2008. Propozice jsou zveřejněny v časopise Amatérská scéna 2/2008, který právě vyšel a je k dispozici i na Divadelní Třebíči / Divadelním Děčíně u stánku s publikacemi. Objevíte je na straně 31 v příloze časopisu – bulletinu d'ARTAMAn, uvnitř bulletinu naleznete také formulář přihlášky. d'ARTAMAn je v Třebíči dostupný, byť v omezeném množství, i jako separátní tisk zdarma. Dalším zdrojem, kde lze propozice a přihlášku nalézt jsou internetové stránky www.amaterskascena.cz nebo www.nipos-mk.cz (zde v oddíle neprofesionální umělecké aktivity / Jiráskův Hronov). Bližší informace vám může též poskytnout na přehlídce přítomný programový ředitel Jiráskova Hronova Milan Strotzer. Chcete-li být mezi prvními přihlášenými a ještě ušetřit za poštovné, můžete mu přihlášky předat osobně.

Milan Strotzer

A NA ZÁVĚR...

S blížícím se závěrem 17. Divadelní Třebíče přichází odpovědi na mnohé otázky. Ale vyvstávají otázky další, řadící se směle ke svým nezodpovězeným sestrám. Proč podnikl MgA. Petr Michálek orientační motorizovaný běh do Brna, ví čert (nebo Šotek?). Jak dopadla Velká cena poroty na Třebíčských autíčkách? Je možné, aby organizace byla ještě... lepší? Kde vůbec byli diváci? Jeli už rovnou do Děčína? Jak se vysvětlí tajemstvím opředený Michálkův příběh? Obléknou ještě někdy s Vokounem národní dresy? A další a další a ještě více dalších...

Není důležité, co na závěr. Důležitější je, co bude potom. Jaký bude 2. Divadelní Děčín? Co přinese a co vezme? A komu, za co a proč? Dočkáme se dalšího baletního vystoupení MgA. Michálka na děčínských střeších? Odpověď zná jen Bůh a možná prof. Císař... *-jb-*

DNES

NEDĚLE 11. KVĚTNA 2008

10.00-12.40 DS Masarykova gymnázia Vsetín - Grogorij Gorin: Thyl Ulenspiegel

13.30-14.30 Rozborový seminář (Thyl Ulenspiegel)

DĚČÍN

ČTVRTEK 15. KVĚTNA 2008

13.30-13.45 Slavnostní zahájení celostátní přehlídky Divadelní Děčín

13.45-15.15 SAMOHANA Hradec Králové - Josef Tejkl: Asteroid Bejček

18.00-19.00 Rozborový seminář (Asteroid Bejček)

19.00-20.55 DS Kroměříž - Eric-Emmanuel Schmitt: Manželské vraždění

22.00-23.00 Rozborový seminář (Manželské vraždění)

Všechna čísla Zpravodaje najdete ke stažení na internetových stránkách

www.amaterskascena.cz.

Jak se vám líbí letošní prohození termínů Divadelní Třebíče a Divadelního Děčína? Hlasujte v anketě na

www.amaterskascena.cz.

Zpravodaj XVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008. Redakce: Lucie Nálevková, Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává MKS - Městské kulturní středisko Třebíč. Náklad 200 výtisků.